

Szabó J. Róbert lelképásztor

EGYEDÜL KEGYELEMBŐL!

Alapige: Efezus 2,1-10.

Bevezetés

Van egy kérdés, amelyet – nagy valószínűséggel – sehol máshol nem fognak neked feltenni, csak itt és most, pedig a kérdésre adott válaszodon nem csak földi életed múlik. Mert az életed nemcsak a születéstől a halálig tart, ahogyan azt nagyon sokan gondolják, és azután jön a nagy semmi. Az életed a fogantatásodtól a halálig tart, tehát a földi létezésedből való kilépéseden át, az örökélet nagyon is létező valósága felé tart. Vajon hol töltenéd el az örökkévalóságot? A mennyben vagy a pokolban?

S a kérdés, amivel kezdeni szeretnénk, éppen erre vonatkozik! Ha ma meghalnál, és odaállnál Isten elé, és Ő megkérdezné tőled: „*Miért engedjelek be téged az én országomba?*” Vajon hogyan válaszolnál a mindenható és mindentudó Isten kérdésére? Vigyázz! Isten mindent tud rólad! Semmit sem rejthetsz el előle! Őt nem verheted át! Előtte nem színészkedhetsz! Beléd lát, az életed előtte nyitott könyv, azt sem felejtette el, amire már régen nem vagy nem akarsz emlékezni! Nos, mit válaszolnál erre a kérdésre: „*Miért engedjelek be téged az én országomba?*”

Kicsit olyan ez, mint a televízióban az ötvenmilliós játszma, csak itt a piros mezőre nem pénzt, hanem az egész életedet teszed föl, és mivel azt nem lehet részekre osztani, csak egészben tehető fel, így ha rossz válaszra teszel, akkor örökre el is veszítheted!

Szóval, miért engedjen be Isten az Ő királyságába? Mert jó ember vagy? Mert vannak nálad rosszabb emberek is? Mert jársz templomba? Mert rendszeresen imádkozol, vagy netán csak néha-néha? Mert hiszed, hogy létezik Isten?

Ezekkel a válaszokkal az a baj, hogy úgy beszélnek az Isten országába, az üdvösségre, való bejutásról, mintha az a mi teljesítményünkön múlna! Mintha azon múlna, hogy ha jól behúzol, akkor a végén képes leszel „bevásárolni” magad az örökéletbe! És amikor Isten megkérdezi majd: „*Miért engedjelek be téged az én országomba?*”, elég lesz majd annyit válaszolnod: „*Mert megérdemlem! Megdolgoztam érte!*”

A Biblia igazságaira építő reformáció egyik nagy felismerése éppen az ellenkezőjére nyitja fel a szemünket, hogy *az Isten országába bejutás, az üdvösség, nem emberi teljesítménytől, hanem Isten kegyelmétől függ. Mi semmit sem tehetünk érte, meg nem érdemelt ajándékként kapjuk. Ajándékként, amelyet csak elfogadhatunk.* – Így mondjuk ezt: **Egyedül kegyelemből**, vagy latinul: **Sola Gratia!**

1.

Ugye elfogadhatatlannak érzed ezt? Mert elfogadhatatlan, hogy van valami ezen a világon, amiért nem tudunk semmit sem tenni. Ami nem megvásárolható, ami nem szerzhető meg, mert meg nem érdemelhető, csak ajándékba kapható, én csak elfogadhatom. Mert a mi világunk másként működik! Itt minden eladó, és bár itt sem érdem

szerint járnak a dolgok, ennek ellenére mégis halálosan hiszünk abban, hogy ami jár, az jár, mert nekünk jogaink vannak.

De amikor Isten erőterébe kerül az ember élete, amikor belepillantunk Isten világába, amikor megérint bennünket az, ahogyan Isten gondolkodik, akkor egyszer csak azzal szembesülünk: nagy baj velünk, és nem jár nekünk más: csak a nagy semmi. Ezt érdemeljük! Mert Isten közelében, az Ő szent tisztaságában egyszerre lelepleződünk, és olyan feketének látjuk meg magunkat, amilyenek sohasem gondoljuk önmagunkat! Mert ha egymáshoz mérjük magunkat, akkor vannak jó és jobb, rossz és rosszabb emberek. De ha Isten, és nem a másik ember, lesz viszonyítási pontunk jó és rossz tekintetében, akkor az ember egyszerre elnémul, mert nem lehet mivel dicsekednünk, nincs mivel magyarázkodnunk: semmink sincs, sem méltóságunk, sem érdemünk. Mocskosak vagyunk, hullaszagú halottak, bármihez nyúlunk, legyen az nekünk a legszentebb dolog is, mindenünket áthatja a végtelen romlottság.

A Biblia diagnózisa ez: a világ azért olyan, amilyen, mert mindannyian halottak vagyunk a vétkeink és bűneink miatt. (2,1a) A két szó, amit Pál felolvasott részben használ, nagyon kifejező! A **vétek** egy ismert határ átlépését, egy helyes úttól való eltérést jelent. Eszerint tehát mindannyian lelki határsértők vagyunk, aki kertelés nélkül lépünk át azokon a kereteken, amiket Isten azért adott, hogy egy élhetőbb világban keljen léteznünk. Egy folyó vize is addig éltető, amíg a medrében folyik, de ha kilép abból, akkor pusztító erővé válik. Ilyen pusztító erő lett az ember is, amikor elhagyta Isten teremtette határait. A **bűn** pedig céltévesztést, egy elvárásnak való meg nem felelést jelent. Ha egy magasugrótól esélyesként aranyérmet várnak az olimpián, de elszámítja magát, célt téveszt és leveri a lécet, akkor ő megbukott, nem tudott megfelelni az elvárásoknak. Hiába tehetséges, hiába van meg minden adottsága a sikerhez, rossz ugrása miatt, képtelen volt teljesíteni azt, amire hivatott lett volna. Ilyen célt tévesztett életet élünk mindannyian, képtelenek vagyunk megfelelni, mert nem tudjuk megugorni azt a magasságot, amit Isten elvárna tőlünk, és amihez Ő minden képességet megadott.

Miért nem tudunk tenni semmit azért, hogy Isten országába jussunk? Miért nem tehetünk semmit saját üdvösségünkért? Mert halottak vagyunk, akik annyi lelki határt, annyi fontos igazságot léptünk már át, olyan messzire letértünk a helyes úttól, és olyanannyira célt tévesztett az életünk, hogy csak egy hatalmas külső erő képes arra, hogy az életünk újra jó irányba álljon. Mi magunkat megmenteni nem tudjuk!

2.

Nagyon nagy bajban vagyunk tehát, és nem a világgal, nem csak másokkal, hanem velünk van a baj: veled és velem. Ez az, amit a legtöbb ember képtelen elfogadni! Azt, hogy: én egy nagy NULLA vagyok. „*Nem! Én ennél többet tettem le az asztalra!*” – tiltakozunk, mert mindannyian többnek képzeljük magunkat. (Még a gyilkos is, aki megölt egy embert, talál magánál bűnösebbet, azt, aki két vagy több ember életét vette el.)

De Isten nem így mérlegel! Csak egy bűnt követtél el, akkor te jobb vagy annál, aki kettőt vétkezett. És nem úgy működik a jóvátétel, hogy ha egyet vétkezettél, akkor tegyél két jót, és máris pozitív a mérleged! Jóvá lehet tenni egy gyilkosságot, hogy két ember

[Nevezd meg! – Ne add el! – Így add tovább!](#)

életét megmentem? Attól még az az elvesztett élet nem fog újra élni! Ha tönkre teszem egy ember életét, jóvá tehetem ezt azzal, hogy két másikkal nagyon rendes vagyok? Olyan ez, mint amikor 5 tojásból rántott készítek, és a tálalásnál kiderül, hogy véletlenül az egyik tojás záptojás volt. Mondhatom azt, hogy végtére is csak 1 tojás rossz az ételben? Megennéd azt a rántottát, amely 5 tojásból készült, 4 frissből és 1 romlott tojásból? Egy bűnt nem lehet másik kettővel jóvá tenni, mert az az egy is olyan súlyos, hogy kisiklatta, tönkre tett egy egész életet!

S egyébként is hol van a határ? Füllenteni még szabad, csak hazudni nem? Ellopni 5 forintot még szabad, csak 100 ezret nem? Lehetek hűtlen a házastársamhoz, a páromhoz, csak mindig vegyek neki új ruhát és adjam haza a kosztpénzt?

Isten előtt nincsen kis bűn meg nagy bűn, bűn van, ami miatt halottak vagyunk, és ha egy külső erő nem változtat ezen, akkor eljártsszuk még a lehetőségét is annak, hogy halálunk után békében nyugodjon az életünk!

3.

Ha valakire egyszer ránehezedik ez az igazság: HALOTT vagyok, egy nagy NULLA, aki semmit sem tehet azért, hogy megváltozzon, ÉLETRE keljen, és képes legyen megugorni azt a mércét, amely az örökélethez szükséges elvárás, arra rettentő félelem zuhan. Olyan félelem, ami emberileg fel nem oldható!

Olyan helyzet ez, mint amikor egy büntető perben feketén-fehéren bizonyítják a bűnösségünket, és mi az ítélethirdetés előtt tudjuk, ezért nem érdemlünk mást csakis halált. S akkor, amikor kimondják az ítéletet: halál, akkor már nem vitatkozunk, már nem lázadunk, nem keressük a kifogásokat, mert tudjuk, hogy az ítélet jogos, valóban nem érdemlünk jobbat, mint a halál. Aztán kattann a cellánk ajtaja a halálsoron, és mi csak várjuk és várjuk a jogos ítélet végrehajtását. A csöndet vágni lehet. A percek óráknak tűnnek. És lelkünk idegtépően marcangolja magát: bárcsak másként éltem volna. És akkor a legváratlanabb pillanatban érkezik az egyik űr, kezében egy levelet szorongatva, amelyben ez áll: „**Szabad vagy! Kegyelemet kaptál!**” Nem azért, mert megérdemled, nem azért, mert valamivel jóvá tetted azt, amit elkövettél, hanem mert valaki úgy döntött: **ÉLHETSZ!**

Aztán évek telnek el, te élvezed a lehetőséget, amit érdemtelenül ajándékba kaptál, és akkor egyszer csak megtudod: azért lehetsz szabad, azért élhetsz csupán, mert valaki elment a bíróságra, odaállt a bíró elé, és addig könyörgött, amíg az belement abba, hogy te élhess, szabad lehess, és cserébe a halálos ítéletedet rajta hajtsák végre. A bűnt elkövették, a bűnösnek fizeti kellett, de az ítéletet nem az elkövetőn, hanem egy ártatlanon hajtották végre. Az ártatlan él és szabad, ingyen, minden érdem nélkül, és mindezt ajándékba kapta.

ÉRTED MÁR? Ezt jelenti az, hogy: **EGYEDÜL KEGYELEMBŐL!** Mert a Biblia nemcsak azt tanítja, hogy NULLA vagy, HALOTT vagy, hanem azt is, hogy **Isten minket egyedül Krisztus kereszthaláláért felmentett fel a halálos ítélet alól, visszaadja az életünket, a szabadságunkat, és mi ezt semmivel sem tudjuk kiérdemelni, mert ezt kegyelemből kapjuk ajándékként.** Ahogy Pál apostol

írta: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (2,8-9)

Befejezés

Egy kérdéssel kezdtem, és ezzel is szeretném befejezni: „*Miért engedne be téged Isten az Ő országába, az üdvösségre?*” A jóválasz nem úgy hangzik, hogy azért, mert megérdemlem, hanem így: annak ellenére, hogy megérdemlem. Nem azért, mert elég jót tettem az életemben, hanem annak ellenére, hogy **NULLA** vagyok, és annak ellenére, hogy sok-sok bűnt elkövettem, sok lelki igazságot átléptem, annak ellenére, hogy nem tudtam megugorni azt, amit Isten elvárt tőlem.

„*Miért engedne be engem Isten az Ő országába, az üdvösségre?*” Egyedül azért, mert Krisztus helyettem, miattam és értem áldozta önmagát, és mert Isten ezt az áldozatot úgy fogadta el, mintha én tettem volna eleget minden bűnömért.

„*De még vár az Úr, hogy megkegyelmezessen, készen áll arra, hogy irgalmazhasson. Mert bár ítélő Isten az Úr, boldogok mindazok, akik benne reménykednek. Ne sírj többé (...)! Bizonyosan megkegyelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz. Mihelyt meghallja, válaszol neked.*” (Ézsaiás 30,18-19) Kész vagy-e elfogadni azt, amit Isten számodra is elkészített? **ÁMEN!**